

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **D., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. J., advokátom so sídlom v B., **o zaplataenie 46,94 € (1 404 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 12 C 62/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 9. júla 2007 č.k. 12 C 62/2006-82 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2008 sp. zn. 9 Co 498/2007, takto

r o z h o d o l :

- I.** Konanie o dovolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 9. júla 2007 č.k. 12 C 62/2006-82 **z a s t a v u j e .**
- II.** Dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2008 sp. zn. 9 Co 498/2007 **o d m i e t a .**
- III.** Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 7. júna 2007 č.k. 12 C 62/2006-82 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 414 Sk spolu s náhradou trov konania 2 763 Sk do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný 9. septembra 2004 sa v dopravnom prostriedku MHD číslo X. preukázal neplatným cestovným lístkom. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že pri cestovaní mal platný cestovný lístok, preto v zmysle § 9 písm. b/ a § 14 ods. 3 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave mu vznikla povinnosť zaplatiť cestovné a prirážku k cestovnému, spolu 1 414 Sk; z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. januára 2008 sp. zn. 9 Co 498/2007 odvolanie žalovaného odmietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že odvolanie žalovaného bolo podané oneskorene, preto ho podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol. Konštatoval, že odvolaním napadnutý rozsudok odvolacieho bol žalovanému doručený podľa § 47 ods. 2 O.s.p. v tretí deň od uloženia zásielky na pošte 23. augusta 2007 (štvrtok). Lehota na podanie odvolania 15 dní začala žalovanému plynúť 24. augusta 2007 a uplynula 7. septembra 2007 (piatok). Odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané na pošte 21. septembra 2007, t.j. po uplynutí odvolacej lehoty. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p.

Uvedené rozhodnutia (rozsudok súdu prvého stupňa i uznesenie odvolacieho súdu) napadol dovolaním žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu a konanie zastavil alternatívne vec vrátil príslušnému súdu na ďalšie konanie. Nepovažoval za správne ani za úplné skutkové zistenia, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal súd prvého stupňa. Zotrval na svojich tvrdeniach ohľadom okolností a priebehu cestovania v prostriedku MHD (autobus), funkčnosti označovača cestovných lístkov v autobuse i priebehu prepravnej kontroly, pri ktorej predložil platný cestovný lístok. Poukázal na všeobecne platné základné zásady občianskeho súdneho konania, rešpektovanie ústavného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 59/2002) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 28/96, I. ÚS 3/1998, II. ÚS 143/2002) i na právne závery Súdneho dvora ES v prípadoch: Airey c. Írsko 1979, Ankerl c. Švajčiarsko 1996, Štefan Béke c. Slovensko 1996, Helle c. Fínsko 1997, Kremzow c. Rakúsko 1993, Helmers c. Švédsko 1991, Kruslin c. Francúzsko 1990.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Odvolačím súdom je súd, ktorý rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa [napr. krajský súd rozhodujúci o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.) a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.)].

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku okresného súdu vo veci samej. Keďže dovolanie v takom prípade smeruje proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu, nie je procesne prípustné.

Podľa § 10a ods. 1 O.s.p., o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako odvolacích súdov rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované ustanovenia upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o dovolaniach vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako odvolacieho súdu.

Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej nie je rozhodnutím krajského súdu ako odvolacieho súdu, ale ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku nie je preto daná.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Na prejednanie podaného dovolania proti rozsudku súdu prvého stupňa nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní žalovaného smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p. zastavil.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok, pokiaľ sa ním napadá uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania pre oneskorenosť smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Pri posudzovaní prípustnosti dovolania vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok osobitne upravuje prípady, kedy je prípustné dovolanie smerujúce proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (viď § 237 O.s.p.), kedy je tento opravný prostriedok prípustný proti rozsudku odvolacieho súdu (viď § 238 O.s.p.) a kedy je prípustný proti uzneseniu odvolacieho súdu (viď § 239 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto (odhliadnuc od prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. – k tomu viď ďalej) pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie odmietnuté pre oneskorenosť (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení nie je procesne prípustné.

Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie v zmysle § 239 O.s.p. vylúčené.

Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Pre posúdenie existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ netvrdí, že by konanie bolo postihnuté vadami konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že dovolanie má byť odôvodnené tak, aby z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu neumožňovalo žiadne dohady a domnienky, čo mal dovolateľ na mysli. Ak dovolateľ chcel s úspechom využiť procesnú možnosť napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním, ktorú mu vytvoril právny poriadok (§ 237 O.s.p.) a dosiahnuť tak jeho zrušenie, nestačilo len všeobecne poukázať na právne princípy, ktorými sa riadi súdne konanie, ozrejmiť obsah základných ľudských práv vyplývajúcich z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, alebo odkázať na závery prijaté v judikatúre súdov poskytujúcich právnu ochranu. Z uvedeného

hľadiska dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolateľ ani v priebehu konania o dovolaní nespochybnil skutkové zistenia a na ich základe prijaté právne závery v uznesení odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie žalovaného z dôvodu oneskorenia odmietnuté.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p.). Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková